

Noget — det kan maaske være vanskeligt nok, det skal jeg erkjende — og dels om Maaden, de skulle forholde sig paa, hvor de skulle henvende sig, og under hvilke Former de kunne fordrø Erstatning. Jeg skal ogsaa erkjende, at, som det gaar nu, vil det være vanskeligt for Jernbanebestyrelsen at finde en nogenlunde betryggende, rimelig Form for at kunne give en sliq Erstatning. Derfor mener jeg, at det maaske kunde være heldigt, om vi kunde faae vedtaget en Lov som denne, som jeg forøvrigt i Parenthes skal sige, at jeg ikke er meget stemt for, fordi det forekommer mig, at man derved lægger altfor stor Mynghighed i Administrationens Hænder. Det kunde ogsaa være, som det blev antydet under Finantslovens Behandling her i Salen i Fjor og i Fjor, at det var at foretrække, at man skulde henvende sig til Lovgivningen for de enkelte Spørgsmaals Bedkommende, men jeg tror rigtignok, at dette ikke lader sig udføre i Praxis. Jeg er derfor tilbøielig til at tro, at naattet der maaske nok kunde være en Del, der kunde tale mod en saadan Lov som denne, bliver det dog ikke holdbart i Længden at forlange, at Indenrigsministeren eller Jernbanebestyrelsen, hver Gang der er Tale om Anlæg, Udvidelse, yderligere Beføstninger paa bestaaende Jernbaneanlæg o. s. v., skal komme her og forlange Bevillinger for disse enkelte Tilfælde. Det vilde ganske vist tiltale mig mest, det skal jeg ikke negte, og jeg vil henstille til det Udvalg, som faaer med Sagen at gjøre, nøie at overveie, om man egentlig bør gaa saa vidt, at give Administrationen en saa fuldstændig Mynghighed, som her er Tilfældet, til efter eget Skjøn at expropriere Arealer, som den finder for godt. Jeg er dog nærmest tilbøielig til at tro, at det ikke vil blive praktisk muligt at gjøre det paa anden Maade, i alt Fald ikke med Tiden, end ved en saadan almindelig Lov. Jeg skal imidlertid tillade mig at anmode den hoitærede Minister om, naar han tager Ordet, blot med et Par Ord at oplyse mig om, hvorledes Ministeren tænker sig, at disse smaa Erstatninger skulle gives; om han overhovedet mener, at der skulde kunne gives Erstatning til de Lodsseiere, der allerede have saadanne Skjærme paa Territoriet ved deres Jorder. Det forandrer nemlig Sagen meget betydelig, naar der er Tale om nye Anlæg; thi naar der bliver expropriert Jordskræninger, falder det Spørgsmaal af sig selv, saa er derved Spørgsmaalet om Erstatning afgjort. Men naar der allerede paa betydelige Strækninger er opført sliqe Skjærme, som skade vedkommende Lodsseiere meget, forekommer det mig

virkelig, at disse Lodsseiere have et billigt Krav paa, at der tages et rimeligt Hensyn til dem derved, at de faae en passende Erstatning.

N. Andersen (Thisted Amts 3die Valgfreds): Efter de forholdsvis udsørlige Foredrag, der ere fremkomne, kan jeg fatte mig i Korthed, men jeg vilde dog gjerne medgive dette lille Lovforslag et Par anbefalende Ord, da der er mange Steder i Landet, hvor der er meget stærk Trang til de Foranstaltninger, Lovforslaget tager Sigte paa, idet det er udenfor al Tvivl, at der er mangfoldige Jernbanestationer, hvor der i den Henseende i langt høiere Grad trænges til Forbedring end med Hensyn til Bygninger. Det er, tror jeg, en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem fra Skanderborg (S. Sørensen) mente, at det trafikerende Publikum ikke direkte i nogen stor Grad er interesseret i, selv om der er Skistespor, at der finder Jordudvidelse Sted ved Stationerne. Dette er vistnok en Feiltagelse, thi ligesaa vist som det er til overordentlig stor Gene for Stationernes Personale og forarsager det overordentlig stor Vanskelighed, naar der mangler tilstrækkelig Sporplads, ligesaa vist er det i høi Grad generende for det Publikum, der benytter den paagældende Station. Det er Noget, der ikke behøver mange Ord for at paavises, at naar der mangler Plads til at læsse paa og af, generer det i høi Grad Publikum. Desuden har det, at der mangler Sporplads, den Ulempe, at det i væsentlig Grad forsinket Togenes Gang. Denne Hængeren frem og tilbage, at den ene Vogn sættes ind i Toget og den anden tages ud, spilder megen Tid, som kunde spares, naar der var tilstrækkelig Sporplads, saa at man kunde sætte den Vogn, man skal af med, paa eet Spor og den anden paa et andet Spor. Tillige kan Mangelen paa Plads foranledige ret alvorlige Ulykkestilfælde. Heldigvis er der, saavidt jeg veed, ikke endnu stet Ulykker af væsentligt Omfang, men jeg skal minde ærede Medlemmer fra Sjælland om de meget betydelige Krydsninger, der, om de ikke ere til Stede nu, saa for saa Nar siden fandt Sted, f. Ex. paa Viborg

Rettelse.

Sp. 987, R. 17—18 f. n.: „en klar Ordning af en Samsundsag“, læs: „klarhed og Dgjørelse over denne Samsundsag“.